

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., ve věci žalobce **M. P.**, bytem M. 438/1, O., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **23. 10. 2014**, č. j. **MPSV-UM/10076/14/4S-OLK**, ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „Úřad práce“) ze dne 17. 6. 2014, č. j. 346896/14/OL, jímž Úřad práce přiznal žalobci průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ ode dne 1. 3. 2014 trvale. Změna rozhodnutí spočívala toliko v omezení platnosti průkazu, a to na dobu deseti let. Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím, požadoval průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“.

Žalobce v žalobě uvádí, že :

- 1) rozhodnutím žalovaného je porušeno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný se jen velmi slabě vypořádává s jeho námitkami;
- 2) žalovaný staví své rozhodnutí jen na stanovisku Posudkové komise MPSV ČR, které dle žalobce lze považovat za jednostranné a neobjektivní, závěry komise jsou dle názoru žalobce zcela v rozporu s odbornými lékařskými nálezy, které předložil, Posudková komise MPSV ČR dle jeho názoru při zhodnocení jeho zdravotního stavu nepostupovala správně;
- 3) jeho onemocnění - roztroušená skleróza mozkomíšní (dále jen „RS“) bylo nesprávně podřazeno pod ustanovení odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 vyhlášky MPSV ČR č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ale mělo být dle jeho zdravotního stavu podřazeno pod ustanovení odst. 2 písm. n) přílohy č. 4 předmětné vyhlášky, a proto je naplněno ustanovení § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb., o dávkách pro osoby se zdravotním postižením, a tedy žalobce má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“. Žalobce ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že bez pomoci další osoby chůze max. 5-10 metrů, nemožnost normální chůze, velmi často zakopávání, pády, pocit těžkých neovladatelných nohou, svalový samovolný a neovlivnitelný třes na dolních končetinách, vrávorání do stran.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že je přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně, proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. K námitkám žalobce uvedl, že dle jeho názoru rozhodnutí obsahuje v části svého odůvodnění jak důvody konečného výroku, tak také podklady a úvahy, na základě kterých žalovaný dospěl ke svému závěru, a rovněž i reakce na námitky žalobce, proto považuje žalobní námitku č. 1) za nedůvodnou. Co se týče žalobcem pospaného zdravotního stavu, právě ze žalobcem zmiňovaných neurologických nálezů vyplývá, že je mobilní, chodí s trekovými holemi (tedy s oporou), je orientovaný. K závěrům PK MPSV žalovaný uvedl, že PK MPSV je orgánem, který má odborné kompetence k tomu, aby hodnotila zdravotní stav účastníků řízení a aby tento zdravotní stav odborně popisovala. Posudková komise měla k dispozici aktuální zprávy o zdravotním stavu žalobce, její posudek byl úplný a přesvědčivý, proto z něj při svém rozhodování žalovaný vycházel. Žalovaný žádným způsobem nebagatelizuje obtíže žalobce způsobené kolísajícím nepříznivým zdravotním stavem, nicméně nemohl rozhodnout jinak.

Podáním ze dne 12. 6. 2015 žalobce navrhl, aby byl v řízení ustanoven znalec v oboru interních nemocí za účelem vypracování nezávislého posudku týkajícího se jeho zdravotního stavu. Při jednání dne 18. 8. 2015 žalobce uvedl, že na provedení důkazu nezávislým znaleckým posudkem trvá, neboť se domnívá, že posudky OSSZ a PK MPSV jsou irelevantní, neodpovídající jeho zdravotnímu stavu. Nemůže chodit, ujde pouze 50 metrů, před třemi týdny byl na vyšetření na neurologii, kde byl jeho stav posouzen stupněm 6,5, ale tento nemohou oficiálně uvést do zprávy, neboť by nedostal léčbu.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 23. 10. 2014 (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci soud nezjistil.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 12. 3. 2014 žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Úřad práce si vyžádal posudek o jeho zdravotním stavu, který vypracovala lékařka OSSZ Olomouc MUDr. H. F., z něhož vyplývá, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je od roku 1997 demyelinizační onemocnění CNS typu roztroušená skleróza mozkomíšní, jedná se o zdravotní postižení s podstatným omezením schopnosti pohyblivosti na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti. S ohledem na chroničnost zdravotního stavu lékařka nestanovila platnost posudku. Rozhodnutím Úřadu práce byl žalobci přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ ode dne 1. 3. 2014 trvale. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný požádal o posouzení zdravotního stavu žalobce Posudkovou komisí MPSV v Ostravě, která zpracovala ke dni 25. 9. 2014 posudek o zdravotním stavu žalobce, která se po posouzení zdravotního stavu žalobce ztotožnila se závěrem posudkové lékařky OSSZ ze dne 30. 4. 2014.

Posudková komise MPSV uvedla, že jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti – středně těžké omezení funkce dvou končetin, nejde o osobu se zvláště těžkým funkčním postižením pohyblivosti, jde o zdravotní stav uvedená v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Posuzovaný je pohyblivý bez pomoci a odpočinku 200 metrů, denní aktivity jsou omezeny. Dle posledního neurologického vyšetření je posuzovaný orientovaný, mobilní – chůze je mírně ataktická, chodí s trekovými holemi.

Při jednání soudu byl dále proveden k důkazu posudek PK MPSV ČR v Ostravě ze dne 5. 3. 2015, který byl zpracován ve věci žalobce vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 60 Ad 6/2014 ve věci invalidního důchodu. Z tohoto posudku bylo zjištěno, že PK MPSV hodnotila zdravotní stav žalobce ke dni 10. 9. 2014. Co se týče mobility a chůze žalobce, žalobce je mobilní, chůze zhoršená při zavřených očích, nejistá, ataktická, o širší bázi, nelze po patách a špicích. Žalobce chodí s trekovými holemi, je orientovaný.

Podle § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění pozdějších předpisů, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (průkaz TP) má osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu. Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.

Podle § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění pozdějších předpisů, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (průkaz ZTP) má osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže.

Podle § 34b odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění pozdějších předpisů, při posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením se hodnotí

- a) zdravotní stav a funkční schopnosti fyzické osoby,
- b) zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav,
- c) zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení.

Podle odstavce 2 téhož ustanovení prováděcí právní předpis stanoví, které zdravotní stavy lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace.

Tímto prováděcím předpisem je vyhláška č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, když v její příloze 4 jsou popsány zdravotní stavy, které lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Pod bodem 1. této přílohy jsou uvedeny zdravotní stavy na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace, pod bodem 2. zdravotní stavy na úrovni těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace. Žalobcův zdravotní stav byl zařazen pod bod 1. písm. d) přílohy č. 4 vyhlášky, tedy středně těžké omezení funkce dvou končetin.

Posouzení zdravotního stavu je otázkou odbornou, o níž si soud nemůže učinit úsudek sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění MPSV, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jež jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku.

Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona č. 582/1991 Sb.), spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Posudková činnost předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí [viz shodně

Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) např. v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 6 Ads 113/2012-45 (všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz).

Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být při posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením v zřejmé, že zdravotní stav a funkční schopnosti posuzovaného byly komplexně posouzeny na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. Dále musí být obsahem posudku závěr, zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení. Tyto všechny skutečnosti znalecký posudek zpracovaný jak lékařkou OSSZ Olomouc tak následně PK MPSV obsahuje, neboť oba tyto posudky shodně uvádějí, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je od roku 1997 demyelinizační onemocnění CNS typu roztroušená skleróza mozkomíšní, jedná se o zdravotní postižení s podstatným omezením schopnosti pohyblivosti na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti. PK MPSV ve svém posudku zdravotní stav žalobce z hlediska mobility konkrétně popsala.

Krajský soud proto podle zásad uvedených v § 77 odst. 2 s.ř.s. hodnotí posudek PK MPSV jako přesvědčivý a úplný a naopak odmítá názor žalobce, že posudek PK MPSV je jednostranný a neobjektivní. Sama skutečnost, že posudková komise je orgánem MPSV, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů (k tomu blíže viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003-35).

S ohledem na přesvědčivost posudku PK MPSV, jehož závěr ohledně mobility žalobce je navíc shodný s posudkem vypracovaným dne 5. 3. 2015 ve věci invalidního důchodu žalobce, by bylo dle názoru soudu další dokazování nadbytečné, proto soud zamítl důkazní návrh žalobce na zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem. Nad rámec soud uvádí, že žalobcem navržená specializace znalce, tj. znalec z oboru interního lékařství, není kompetentní k podání posudku při posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením žalobce, nadto trpícího neurologickým onemocněním. Takovým znalcem by mohl být toliko znalec z oboru posudkového lékařství. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře (viz např. rozsudky NSS sp. zn. 2 Ads 9/2003, 5 Ads 22/2003 či 3 Ads 143/2008).

Jak již soud uvedl výše, zdravotní stav žalobce je posuzován ke dni rozhodnutí žalovaného, v tomto případě tedy ke dni 23. 10. 2014, a tvrzení žalobce o jeho stále se zhoršujícím zdravotním stavu nemají a ani nemohou mít na rozhodnutí soudu vliv. Tyto skutečnosti by mohly být případně zohledněny až správním orgánem v případě nové žádosti žalobce.

Žalobní výtku č. 1) týkající se nedostatečného vypořádání námitek hodnotí soud jako příliš obecnou, neboť žalobce neuvádí, která námitka a jak konkrétně dle jeho názoru byla tato nedostatečně vypořádána. Omezil-li se žalobce toliko na

uvedenou obecnou výtku, mohl krajský soud provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví, ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační, nesmí soud nahrazovat projev vůle žalobce a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu (viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud tudíž toliko uvádí, že rozhodnutí žalovaného je odůvodněno a zabývá se i námitkami účastníka řízení (str. 4 a 5 rozhodnutí žalovaného).

Jelikož soud neshledal důvodnými námitky žalobce vůči lékařskému posouzení jeho zdravotního stavu, ani vůči kvalitě odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Právo na náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků nepřiznal, neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s. a § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 18. srpna 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně